

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. travnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/18-01/858, urbroj: 401-01/06-18-2 od 27. prosinca 2018.

II. Odbija se žalba tužitelja Z. V. izjavljena protiv rješenja trgovačkog društva V. i k. d.o.o., interni broj: 6647/18 od 25. listopada 2018.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za dopunu/ispravak informacije od 24. listopada 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika od 27. prosinca 2018. godine odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja trgovačkog društva V. i k. d.o.o. od 25. listopada 2018. godine, kojim je odbijen zahtjev tužitelja za dopunu/ispravak informacije od 24. listopada 2018. godine, uz obrazloženje da u konkretnom slučaju nema osnove za traženjem dopune informacije, iz razloga što je tijelo javne vlasti svojim dopisom od 17. listopada 2018. godine već udovoljilo traženju tužitelja za dostavom iste – popisa suvlasnika koji su predstavnika suvlasnika stambene zgrade R. B. 19, S., ovlastili na potpisivanje dodatka Međusuvlasničkog ugovora.

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj ističe da mu isporučitelj javne usluge nikad nije dostavio zatraženu informaciju niti ga je obavijestio da ne posjeduje zatraženu informaciju, već da je podmetnuo krivu informaciju, uz prešutnu suglasnost tuženika. Zatražena informacija je dostava priloga dodatka Međusuvlasničkog ugovora sa potpisom svih suvlasnika na adresi R. B. br. 19 u S., sa potpisom minimalno 51% suvlasnika koji su ovlastili predstavnika stanara navedene zgrade, J. E., da sa isporučiteljem javne usluge potpiše Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji (prema zahtjevu tužitelja od 9. listopada 2018. godine) te da je dostavljena informacija, dokument naziva „suglasnost“ sa potpisima suvlasnika navedene zgrade koji su ovlastili istog da sa isporučiteljem potpiše Ugovor raspodjele i obračuna vode. Smatra da dodatak Međusuvlasničkog ugovora nije ista pravna stvar kao Ugovor o raspodjeli i obračunu vode, jer to ne piše niti u jednom ovjerenom pravnom dokumentu pa je tužitelj 24. listopada 2018. godine zatražio dopunu informacije.

Prvostupanjsko tijelo je odbilo zahtjev uz obrazloženje da je svojim dopisom od 16. listopada 2018. godine već dostavio zatraženi potpis stanara za dodatak Međusuvlasničkog ugovora, a tuženik odbio žalbu tužitelja bez da je provjerio je li dostavljena informacija. Smatra da se usporedbom dodatka Međusuvlasničkog ugovora i Ugovora raspodjele i obračuna vode lako može zaključiti da se ne radi o identičnim ugovorima, te da se potpisi za jedan ugovor ne mogu koristiti za drugi ugovor. Predlaže poništenje rješenja tuženika te održavanje rasprave radi sučeljavanja sa tuženikom.

Tuženik se očitovao o tužbi tužitelja, u bitnom ističući da je u žalbenom postupku iz spisa predmeta utvrđeno da je tužitelj od prvostupanjskog tijela zahtjevom za pristup informacijama od 9. listopada 2018. godine zatražio prilog dodatka Međusuvlasničkog ugovora sa popisom svih suvlasnika na adresi R. B. 19 u S. sa potpisom minimalno 51% suvlasnika, koji im je dostavio predstavnik suvlasnika zgrade radi sklapanja Ugovora o opskrbi pitkom vodom i odvodnji. Utvrđeno je da je prvostupanjsko tijelo postupilo po navedenom zahtjevu te dopisom od 16. listopada 2018. godine tužitelju dostavilo informacije: Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji, zahtjev za izdavanje pojedinačnih računa, dodatak Međusuvlasničkom ugovoru i suglasnost kojom suvlasnici zgrade na adresi R. B. 19 u S. ovlašćuju zakonskog zastupnika svih suvlasnika da potpiše ugovor o raspodjeli i obračunu vode za navedenu zgradu radi izdavanja pojedinačnih računa suvlasnicima sa internim vodomjerima sa 20% povećanim iznosom po očitom vodomjeru, nakon čega da je tužitelj 24. listopada 2018. godine podnio zahtjev za dopunom informacije, u kom zahtjevu je tražio dostavu potpisa suvlasnika za Međusuvlasnički ugovor. O navedenom zahtjevu prvostupanjsko tijelo je donijelo rješenje o odbijanju od 25. listopada 2018. godine, smatrajući da nema osnova za dopunu ili ispravak informacije. Tuženik zaključuje da je tužitelj predmetnim zahtjevom samo ponovio svoje traženje od 9. listopada 2018. godine te je prvostupanjsko tijelo u prilogu akta od 16. listopada 2018. godine tužitelju omogućilo pristup informacijama koje se odnose na njegov zahtjev, osim toga isto tijelo je u dopisu kojim je tužitelju dostavilo informacije pojasnilo da se popis suvlasnika koji mu dostavlja odnosi na sklapanje Ugovora o opskrbi pitkom vodom i odvodnji te da dodatak Međusuvlasničkog ugovora od 12. prosinca 2018. godine, koji je dostavljen tuženiku uz spis predmeta, isto tijelo se očitovalo da ne posjeduje dodatne izrađene informacije koje se odnose na traženje tužitelja. U odnosu na više puta ponovljene navode tužitelja o tome da nije zaprimio zatraženu informaciju o inicijalnom zahtjevu, već „krivu informaciju“, napominje kako nije u nadležnosti tuženika, kao drugostupanjskog tijela u postupku po žalbama korisnika, utvrđivanje istinitosti ili točnosti informacija kojima tijelo javne vlasti omogućava pristup, utvrđivanje obveze po kojoj bi tijela javne vlasti morala posjedovati informacije koje korisnici zatraže zahtjevom za pristup informacijama, kakav bi naziv iste trebale nositi, što bi iste trebale sadržavati te je li neka dokumentacija tijela javne vlasti u skladu sa zakonskim ili podzakonskim propisima i slično, već je li prvostupanjsko tijelo posjeduje ili ne posjeduje zatraženu informaciju, odnosno može li se korisnicima omogućiti pravo na pristup informaciji čije je postupanje nedvojbeno utvrđeno. Smatra da tužitelj u tužbi ničim nije dokazao svoje tvrdnje o tome da postoji neka druga informacija vezano za njegovo traženje, a koju mu prvostupanjsko tijelo nije dostavilo pa su tvrdnje tužitelja o dostavljanju „krive informacije“ potpuno promašene i nisu ničim potkrijepljene. Ukoliko, međutim, tužitelj smatra da su informacije koje su mu dostavljene nevjerodostojne, odnosno da je postupanje prvostupanjskog tijela nezakonito, ovlašten je ostvariti svoja prava temeljem drugih propisa i drugih zakonom uređenih postupaka, primjerice u skladu s odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, Zakona o obveznim odnosima, Zakona o parničnom postupku i

slično jer iz dokumentacije u spisu predmeta proizlazi da je isti jedan od stanara/suvlasnika zgrade na navedenoj adresi.

Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Tužitelju je, u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), dostavljen odgovor na tužbu tuženika.

Tužbeni zahtjev je osnovan iz razloga navedenih u obrazloženju ove presude.

Kao prvo, treba reći da je Sud ovu upravnu stvar riješio sukladno odredbi članka 36. stavak 4. ZUS-a, dakle bez održavanja rasprave, obzirom na način kako je ista riješena te činjenicu da je tužitelj u tužbi zatražio održavanje rasprave, ali samo radi sučeljavanja sa tuženikom.

Prema stanju spisa predmeta proizlazi da je tužitelj u konkretnom slučaju zahtjevom od 24. listopada 2018. godine zatražio od prvostupanjskog tijela, trgovačkog društva V. i k. d.o.o., S., zahtjev za dopunu/ispravak informacije, nezadovoljan odgovorom navedenog trgovačkog društva od 21. rujna 2018. godine. Naime, tužitelj je već ranije bio zatražio potpise suvlasnika (minimalno 51%) koji su predstavnika suvlasnika stambene zgrade na adresi R. B. 19 u S. ovlastili za potpisivanje dodatka Međusuvlasničkog ugovora. Prvostupanjsko upravno tijelo je odbilo zahtjev tužitelja pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI), uz obrazloženje da u konkretnom slučaju nema osnove za dopunu informacije s obzirom da je navedeno trgovačko poduzeće dopisom od 17. listopada 2018. godine već udovoljilo traženju tužitelja, koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i tuženik. Naime, tuženik u obrazloženju osporenog rješenja zaključuje da je navedeno trgovačko društvo po zahtjevu tužitelja već omogućilo istome pristup zatraženoj informaciji te da je tužitelj u zahtjevu za dopunu informacije samo ponovio isto traženje.

Prema ocjeni ovog Suda, a imajući u vidu predmet tužiteljeva zahtjeva, u konkretnom slučaju se ne radi o informaciji u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI-a, slijedom čega je prvostupanjsko upravno tijelo (trgovačko društvo V. i k. d.o.o., S.) trebalo o zahtjevu tužitelja odlučiti temeljem odredbe članka 23. stavak 4. istog Zakona, kojim je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavak 1. točka 3. istog Zakona (odredba članka 23. stavak 5. točka 4.).

Zakon o pravu na pristup informacijama propisuje da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis) koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga i u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti (odredba članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona). Nadalje, prema stavku 5. istog članka Zakona, pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije, kao i obvezu tijela javne vlasti da omogućiti pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene Zakonom ili drugim propisom.

Dakle, u konkretnom slučaju je trebalo odbiti zahtjev tužitelja za dopunom informacije, ali iz razloga što zatraženo od strane tužitelja – potpisi suvlasnika (ili njih 50%) koji su predstavnika stanara stambene zgrade na navedenoj adresi ovlastili na potpisivanje dodatka Međusuvlasničkog ugovora, prema ocjeni ovog Suda ne predstavlja informaciju u smislu naprijed citirane odredbe Zakona, odnosno ne predstavlja informaciju/podatak od

javnog interesa pa je zahtjev tužitelja trebalo odbiti temeljem odredbe članka 24. a u vezi odredbe članka 23. stavak 5. točka 4. istog Zakona.

Navedeno pravno shvaćanje Sud je već zauzeo u presudi posl. br. UsII-417/18.

Iz navedenih razloga ovaj Sud je, temeljem odredbe članka 58. stavak 1. ZUS-a, riješio kao u izreci.

U Zagrebu, 3. travnja 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.